

φρονιμίτης

φρονιμίτης, ο, ουσ. [φρόνιμος + κατάλ. -ίτης], ο καθένας από τους τέσσερις γομφίους που βγαίνει μετά την εφηβική ηλικία: «πρέπει να επισκεφθώ τον οδοντίατρό μου, γιατί πονάει ο φρονιμίτης μου»·

- *ακόμη δεν έβγαλες φρονιμίτη;* ειρωνική παρατήρηση σε άτομο που λέει άστοχα λόγια ή κάνει άστοχες ενέργειες, πράγμα απαράδεκτο για την ηλικία του και έχει την έννοια ακόμη δε μεγάλωσε(s): «καλά, κοτζάμ παλικάρι, ακόμη δεν έβγαλες φρονιμίτη και κάνεις τέτοιες βλακείες;». Από το ότι, αυτός που έχει αφήσει πίσω του την εφηβική του ηλικία, υποτίθεται πως έπηξε το μυαλό του και συμπεριφέρεται φρόνιμα·

- *βγάζω φρονιμίτη*, είμαι πολύ νευρικός, δυστροπώ με το παραμικρό: «αμάν, βρε παιδάκι μου, φρονιμίτη βγάζεις και τα 'χεις βάλει μ' όλους!». Από την εικόνα του ατόμου που νιώθει πόνο από το φρονιμίτη που βγάζει και για το λόγο αυτό είναι νευρικό και δύστροπο.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας